

Η μάνα και τα τέσσερα παιδιά της
Θεατρική διασκευή

9^ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας
Νιδέλκος Λεωνίδας ΠΕ 70
Κίτσιου Βασιλική ΠΕ 32

Κόκκινη κλωστή δεμένη,
στην ανέμη τυλιγμένη,
δώσ' της κλώτσο να γυρίσει,
παραμύθι ν' αρχινίσει.

Παραμύθι μύθι μύθι,
το κουκί και το ρεβύθι,
εμαλώνανε στη βρύση.
Πέρασε και η φακή
και τα βάζει φυλακή.
Μα η φάβα της φωνάζει:
”Φακή, βγάλτα, δεν πειράζει.”

...Καλησπέρα πρύμα πλώρα
με τα παλικάρια όλα.
Καλησπέρα νοικοκύρη,
τίμιε караβοκύρη.

Μια φορά κι ένα ζαμάνι
είχαν οι Τούρκοι ραμαζάνι
κι οι Ρωμιοί Πάσκα
κι οι Εβραίοι Φάσκα.

Ψώματα κι αλήθεια
ετσά 'ν' τα παραμύθια.

Παραμύθι μύθαρος,
η κοιλιά σας πίθαρος.

Κι ετρώγαν κι επίναν
κι εψοφούσαν απ' την πείνα...

Η ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

(Παραδοσιακό παραμύθι από την
περιοχή της Λάρισας)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1. «-Μια φορά κι έναν καιρό στα πολύ παλιά χρόνια ζούσε μια μάνα με τα τέσσερα παιδιά της: Τη Χελώνα, το Σκαντζόχοιρο, την Αράχνη και τη Μέλισσα.»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2. «-Ο πατέρας τους είχε πεθάνει, όταν τα παιδιά ήταν μικρά και όλες οι φροντίδες έπεσαν στη μάνα. Από τότε αυτή ήταν και μάνα και πατέρας! Για να τα αναθρέψει και να τα μεγαλώσει δούλεψε σκληρά. Τη νύχτα την έκανε μέρα.»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1. « Έρθε η ώρα η καλή και τα παιδιά παντρεύτηκαν και πήγαν στο δικό τους σπίτι. Άνοιξαν το δικό τους νοικοκυριό».

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 3. « Αχ! Η μάνα ζούσε πια, μόνη της ευχαριστημένη και ικανοποιημένη , που έστω και με χίλια βάσανα , μεγάλωσε τα παιδιά της!»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: « Είχε γεράσει πια. Κάποτε αρρώστησε βαριά και κατάλαβε πως ήρθε το τέλος της. Ήθελε όμως την τελευταία στιγμή να βρίσκεται πλάι κάποιο από τα παιδιά της , που τόσο κουράστηκε γι' αυτά να της κλείσει τα μάτια.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 3.: «- Καλεί λοιπόν κοντά της ένα γειτονόπουλο που συχνά της έκανε θελήματα και του λέει:

ΜΑΝΑ: «- Πήγαινε, παιδί μου στη θυγατέρα μου τη χελώνα και πες της πως είμαι βαριά άρρωστη και θέλω να τη δω».

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «- δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, φτάνει στο σπίτι της χελώνας και φωνάζει:»

ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΟ:» « - Κυρά- Χελώνα!! Ε κυρά – χελώνα! Η μάνα σου είναι βαριά άρρωστη και θέλει να σε δει!»

ΧΕΛΩΝΑ: «- Πες τη μάνα μου πως δεν αδειάζω. Έχω ρούχα στην κοπάνα να πλένω»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: «- Η καημένη μάνα πικράθηκε πολύ με την απάντηση της Χελώνας και την

καταράστηκε λέγοντας: « να γυρίσει η κοπάνα και να κάτσει στην πλάτη της για πάντα»

ΜΑΝΑ: «-Πήγαινε παλικάρι μου, στο γιο μου τον Σκαντζόχοιρο και πες του να 'ρθει να με δει, γιατί θα πεθάνω».

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 3: «- Μια και δυο στης ανέμης τον ανθό, το γειτονόπουλο πάει στο σπίτι του Σκαντζόχοιρου : - Μπάρμπα-Σκαντζόχοιρε η μάνα σου είναι άρρωστη βαριά και σε θέλει κοντά της!».

ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: «- Σύρε να πεις στη μάνα ότι δεν αδειάζω. Περιφράζω το αμπέλι μου με παλούκια».

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1 :- Το γειτονόπουλο πήγε στη μάνα και της διηγήθηκε τα λόγια του γιου της. Πικραμένη αυτή του λέει...:».

ΜΑΝΑ: « - Να γυρίσουν τα παλούκια και να μπουν στην πλάτη του! (και συνεχίζει πικραμένη...) Πάνε γιε μου στην άλλη θυγατέρα μου, την Αράχνη και πες της να τραβήξει κατά δω».

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 3: «- Τραβά και σέρνει το βήμα του αργό στου δρόμου τον αχό , φτάνει στο σπίτι της Αράχνης και φωνάζει:..»

ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΟ: « θεια – Αράχνη. Κατέβα από το περβάζι. Να πα να δεις τη μάνα σου, την καρτερά ο θάνατος».

ΑΡΑΧΝΗ: «- Έχω διασίδι στον αργαλειό, να πεις στη μάνα μου, και δεν αδειάζω να ‘ρθω».

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: « - Πικραμένη τότε η μάνα δίνει την κατάρα της: (σαν τη φωνή της μάνας) Να υφαίνει και να ξεϋφαίνει και πανί ποτέ της να μην έχει».

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: «- Τι να κάνει η έρμη η μάνα, λέει του γειτονόπουλου να πάει στο στερνοπαίδι της, τη Μέλισσα. Δίνει μια και το παιδί σαν άνεμος έτρεξε στο σπίτι της Μέλισσας φωνάζοντας...»

ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΟ: «- Μέλισσα, ε! κυρά -Μελίσσω! Η μάνα σου σε γυρεύει. Είναι άρρωστη βαριά και θέλει να σ’ έχει κοντά στο προσκεφάλι της».

ΜΕΛΙΣΣΑ: « - Η μάνα που μας γέννησε κοντά της με καλεί; Τρέχα παλικάρι μου, βιάσου».

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: « - Η Μέλισσα παρατά το σκαφίδι με το ζυμάρι και τρέχει γρηγορότερα κι από τον άνεμο στη μάνα. Μόλις φτάνει, τη ρωτά»

ΜΕΛΙΣΣΑ: «- Τι έχεις μάνα μου γλυκιά; Γιατί με φώναξες;»

ΜΑΝΑ: « - Στερνοκόρη μου, έφτασε το τέλος μου. Πριν κλείσω τα μάτια μου, όμως, μια ευχή θα σου δώσω. Όπως τα χέρια σου αυτή τη στιγμή είναι γεμάτα προζύμια ,έτσι να είναι πάντα γεμάτα με το κερί. Να το παίρνουν οι άνθρωποι και να το κάνουν κεράκια και λαμπάδες για να τα ανάβουν στις εκκλησιές. Τα λόγια σου τα γλυκά μέλι να γίνονται και να το γεύεται ο κόσμος όλος».

ΑΦΗΓΗΤΕΣ: « - Και τα χρόνια πέρασαν κι ο ήλιος έδυε κι ανέτειλε στη γη κι η χελώνα πάντα ζει με το καύκαλο στη ράχη της, ο σκαντζόχοιρος με τα αγκάθια στο σώμα του, η αράχνη συνεχώς υφαίνει και ξεϋφαίνει τον ιστό της και η μέλισσα φτιάχνει κερί και μέλι».

Και ζήσαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα

Ψέματα κι αλήθεια έτσι ειν' τα παραμύθια!

....

Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς
καλύτερα!

*«Ήμουνα κι εγώ εκεί μ' ένα
κόκκινο βρακί»*

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΖΩΝΟΥ ΜΑΣ!